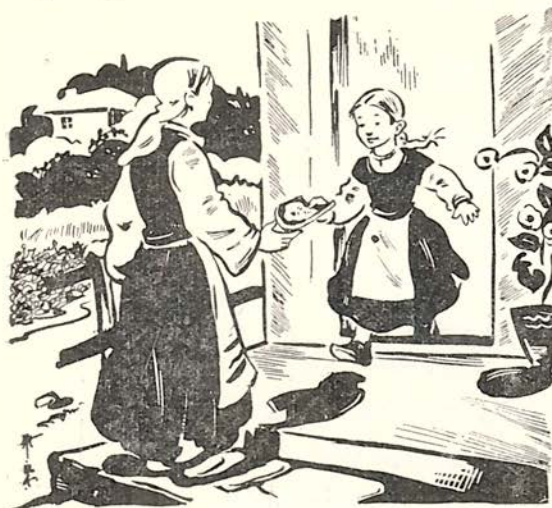

ВЪ ГОРАТА

Превали пладне. Ането отвори прозореца. Разтрѣби стаята, нареди дветѣ легла. Очисти боба и го насипа въ гърнето. Намѣсти го да ври подъ камината. По едно време на вратата похлопа баба Танаска.

— Ане, — провикна се тя, — тука ли си, кжщовничке?

— Тука съмъ, бабо Танаске, тука съмъ. Че заповѣдай де!

— Нѣма да влизамъ, защото бързамъ. Ще ти се моля, момиченце, да ми изнесешъ върху една керемидка два - три вжглена, да си накламъ огъня. Хайде, кротушке. Пуститѣ наши вжглени, гдето ги бѣхъ нощесъ заровила, до единъ угаснали.

— Ей сега, бабичко, — каза Ането и грабна отъ двора

една счупена керемидка. Влѣзе въ кжщи, наведе се подъ камината и нарина цѣла паница вжглени за баба Танаска. Като тръгна навънъ, единъ вжгленъ се отрони и падна на дървения подъ. Ането бързаше много и не видѣ вжглена.

Баба Танаска пое керемидата съ набръчканата си ржка.

— Дай, чедо, че бързамъ. Да си ми жива, гължбичке!

Ането се засмѣ. Дветѣ му устни се разтвориха като цвѣте. Обърна се назадъ. Презъ отворената врата излизаше гжстъ димъ. Тревожно влѣзе малкото момиче, затече се и що да види: падналиятъ вжгленъ запалилъ пода и дъскитѣ се подхванали. Изгорѣла една дупка колкото да си провре юмручето. Ането пребледнѣ уплашено. Грабна една чаша, напълни я и плисна водата върху запаления подъ. Огънътъ угасна, ала дупката остана.

— Ами сега! Като се върне дѣдо, какво ще стане съ мене? Божичко, какво направихъ! Запалихъ хубавата дѣ-